

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera a soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobkyně:

Barrandov Televizní Studio a.s., IČO 41693311
sídlem Kříženeckého náměstí 322, 152 00 Praha 5
zastoupená Mgr. Ivanem Rámešem, advokátem
sídlem Skácelova 2792/34, Brno

proti
žalované:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2019, č. j. RRTV/10634/2019-rud, sp. zn. RRTV/2019/203/rud

takto:

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13. 8. 2019, č. j. RRTV/10634/2019-rud, sp. zn. RRTV/2019/203/rud, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 17 580,50 Kč do rukou Mgr. Ivana Rámeše, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou napadla žalobkyně v záhlaví označené rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v rozhodném znění (dále jen „ZRTV“).
2. Žalobkyně se měla dopustit spáchání přestupku odvysíláním pořadu „Kauzy Jaromíra Soukupa“, a to dne 12. 9. 2018 od 21:25 hodin na programu Televize Barrandov (dále jen „pořad“ nebo „dotčený pořad“). Žalobkyně měla dle žalované v pořadu prezentovat pouze jeden vyhraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku. Pořad dle žalované měl představovat jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků. Žalovaná je proto toho názoru, že žalobkyně se dopustila porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.
3. Za výše popsany přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 400 000 Kč podle § 60 odst. 1 písm. b) a § 60 odst. 7 písm. a) ZRTV společně s povinností uhradit paušální částku nákladů řízení podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“).

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

4. Žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost spatřuje v okolnosti, že ve výroku napadeného rozhodnutí je mimo jiné skutek popsán tak, že pořad představoval předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků. Kromě vytykané absence uvedení přesného zdroje v projevu moderátora ovšem žalovaná v odůvodnění napadené rozhodnutí neuvádí úvahy ani důkazy o tom, čím a proč se žalobkyně dopustila porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace. Úvahy, které žalovaná v rozhodnutí rozvíjí, neobsahují žádnou logickou vazbu mezi neuvedením zdrojů informací v citovaných výrociích, a závěrem o prezentaci „*předem stanoveného postoje*“ či „*jednostranné interpretace zveřejněných informací*“. Žalovaná neměla žádné relevantní důkazy, ani ohledně nich nevedla v odůvodnění svého rozhodnutí žádnou úvahu. Není zřejmé, jaké informace byly jednostranně interpretovány, ani jaký postoj byl předem stanoven a jak. Konstrukci žalované tak žalobkyně shledává čistě spekulativní.
5. Navíc není zřejmé, z čeho žalovaná usuzuje, že si divák nemohl na dané téma svobodně vytvořit vlastní názor, když tuto svoji úvahu nijak neodůvodňuje ani nedoprovází dokazováním, ať již k nějakým konkrétním divákům či „*průměrnému divákovi*“. Žalobkyně odvysíláním pořadu žádnému divákovi v tvorbě vlastního názoru nezabránila; naopak prezentací témat, která jsou jinak opomíjena, k tvorbě vlastních, svobodných názorů diváků z povahy věci přispívá.

6. Dále podle žalobkyně není jasné, jaké informace považuje žalovaná za výběrové a proč, ani o jakých souvislostech, konotacích nebo dokonce záměru žalobkyně je řeč. V oblasti správního trestání nelze vycházet z pouhých domněnek a názorů správních orgánů, ale z najisto a bezpečně prokázaných skutečností. Uvádí-li skutková věta ve výroku rozhodnutí okolnost, která nemá oporu v provedeném dokazování ani v odůvodnění rozhodnutí, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; k tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65.
7. Konečně k otázce nepřezkoumatelnosti žalobkyně uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je též dána tím, že úvahy, které žalovaná v rozhodnutí ohledně tvrzeného skutku vede, jsou jen velmi obecného rázu a nepředstavují dostatečně určitý popis skutku, jímž mělo ke spáchání přestupku dojít.
8. K vlastnímu posouzení objektivitu a vyváženosti sporného pořadu žalobkyně uvádí, že jí byla vytýkána toliko jediná věc – neuvedení přesného zdroje, ze kterého moderátor čerpal. K tomu ovšem žalobkyně zdůrazňuje, že na rozdíl od psaného článku, mluvený projev v televizním pořadu nedisponuje poznámkami pod čarou nebo hyperlinky. Požadavek správního orgánu formulovaný podobným způsobem je nejen co do své reálné proveditelnosti absurdní, nýbrž je také v rozporu s konstantní judikaturou soudů; žalobkyně k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 36/2012-24.
9. Navíc žalobkyně zdůrazňuje, že většina z žalovanou uvedených citací z pořadu tvoří skutková tvrzení. Skutkové tvrzení přitom z povahy věci není názorem, který může být sám o sobě libovolný; skutkové tvrzení může být toliko pravdivé, či nepravdivé. Je tak klíčové, že žalovaná nijak neprokázala, že skutková tvrzení v pořadu obsažená byla lživá, překroucená, apod. Žalovaná proto pochybila, pokud se omezila toliko na výčet výroků, které neobsahovaly uvedení zdroje, aniž by zároveň ověřila jejich pravdivost.
10. Žalobkyně uvádí, že podle § 31 odst. 1 ZRTV má provozovatel vysílání právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Postih pořadu představuje nepřijatelný zásah do ústavně zaručené svobody projevu, požívající vysoké ochrany a nezávislosti obsahu vysílání. Svoboda projevu v sobě zahrnuje i sdělování negativních informací a myšlenek, které mohou být přijímány záporně, a to zejména v pořadech publicistického charakteru. Svoboda projevu taktéž zahrnuje možnost určité míry nadsázky či zkratky. Sankcionování žalobkyně je způsobilé zasáhnout do jejích práv garantovaných čl. 1, 2 odst. 3 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje svobodu zastávat názory a právo rozšiřovat informace a myšlenky.
11. Za nepřesvědčivé má žalobkyně též odůvodnění výše uložené pokuty. Žalovaná nejprve uvádí, že nedisponuje údaji o sledovanosti posuzovaného pořadu, následně i přesto uvádí, že je sledovanost relativně nízká, a posléze zase hodnotí jako přítěžující kritérium, že má pořad velký divácký dosah. Tato zjištění nemají žádnou oporu v dokazování a navíc jsou vnitřně rozporná. Dále jako přítěžující okolnost nelze zohlednit skutečnost, že se žalobkyně přestupku dopustila jako provozovatelka televizního vysílání, neboť tato skutečnost je obligatorním znakem daného přestupku. Konečně jako přítěžující okolnost hodnotí žalovaná také zavinění žalobkyně ve formě úmyslu. Kromě absence dokazování v tomto ohledu však žalovaná zcela ignoruje skutečnost, že je žalobkyně právnickou osobou, která nedisponuje vůlí, následkem čehož zkoumání formy zavinění vůbec nepřipadá v úvahu.
12. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaná je povinna nahradit jí náklady řízení.
13. Ve svém vyjádření žalovaná uvádí, že trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
14. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by její rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Z jeho výroku i odůvodnění je zcela zřejmé, na základě jakých úvah a za který skutek byla žalobkyni uložena

pokuta. Všechny části popisu skutku mají oporu ve shromážděných důkazech a rozhodnutí neobsahuje žádné spekulativní úvahy.

15. Žalovaná při rozhodování o přestupku vycházela z odborné analýzy pořadu, vyjádření žalobkyně v řízení o přestupku a z provedeného dokazování zhlédnutím záznamu pořadu. Žalovaná každý výrok, respektive tvrzení moderátora pořadu, které považuje z hlediska zákona za problematické, vždy citovala a následně vždy konkrétně uvedla i důvod. Moderátor přitom dle žalované prezentoval toliko jeden vyhraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků, aniž by, byť jedinkrát, uvedl zdroj těchto informací. Divák, který zhlédl uvedený pořad, si proto nemohl na referované téma svobodně utvořit vlastní názor. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že si divák na věc nemohla vytvořit vlastní názor, nejedná se o skutečnost, kterou by bylo třeba přímo dokazovat, ale o obecnou premisu, která vyplynula ze skutečností, které prokázány v rámci řízení byly.
16. Žalovaná uvádí, že po žalobkyni nežádala zdrojování všech tvrzení, nýbrž šesti tvrzení moderátora, která citovala ve svém rozhodnutí.
17. Žalovaná souhlasí se žalobkyní do té míry, že skutkové tvrzení může být pouze pravdivé či nepravdivé. Avšak žalovaná ve výroku ani odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla, že by snad tvrzení uváděná moderátorem byla nepravdivá. Rada pouze uvedla, že není v jejích možnostech ani kompetenci ověřovat pravdivost skutkových tvrzení. Rada provozovateli nevytýká, že v reportáži uváděl nepravdivé informace, ale informace jednostranné, nepodložené konkrétními zdroji.
18. K možnému porušení základních práv žalovaná uvádí, že dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Svoboda projevu byla omezena ZRTV, a to z důvodu ochrany práv druhých, tj. televizních diváků, kteří mají právo na to, aby jim byly poskytovány objektivní a vyvážené informace; k tomu žalovaná odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4035/14.
19. Co se týče otázky výše uložené pokuty, žalovaná rekapitulovala odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že příslušné žalobní námítky označila za nedůvodné.
20. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Na jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 3. 2. 2020, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích a argumentech. Žalobkyně nad rámec své žaloby pak odkázala na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 10 A 123/2019-34. Na jednání byl rovněž proveden důkaz zhlédnutím dotčeného pořadu.
23. Žaloba je důvodná.

1. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

24. Nejprve se soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo-li by totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, logicky by pak již nepřicházelo v úvahu zkoumat v rozsahu zjištěné nepřezkoumatelnosti zákonost napadeného rozhodnutí.
25. Podle § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona: „*Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání [...]*“.
26. Výroková část napadeného rozhodnutí, ve které je vymezen skutek, zní: „*Obviněná společnost, provozovatel televizního vysílání, Barrandov Televizní Studio a. s. [...] se uznává vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustila tím, že dne 12. září 2018 od 21:25 hodin odvysílala na programu Televize Barrandov pořad Kauzy Jaromíra Soukupa. Provozovatel v předmětném vydání pořadu prezentoval pouze jeden vybraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku. Pořad představoval jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků. Provozovatel se tak dopustil porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.*“.
27. Žalobkyně zpochybňovala pouze tu část výroku napadeného rozhodnutí, ve kterém byl její skutek popsán tak, že pořad představoval „*jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků.*“.
28. Jak dále plyne z § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Konkrétní vymezení skutku má přitom značný význam. Především se tím zajišťuje, aby vymezený skutek nemohl být zaměněn za jiný, a že právě o tomto skutku bylo po provedeném řízení rozhodnuto (doktrinálně viz PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 372).
29. Popis skutku uvedený v napadeném rozhodnutí obsahuje dostatečnou identifikaci pořadu, za který byla žalobkyni uložena pokuta, čas odvysílání tohoto pořadu, a dále zjištění, že pořad prezentoval pouze jeden vybraněný pohled na problematiku působení nadnárodních společností v České republice a na státní investiční a dotační politiku. Pořad dle popisu skutku prezentoval jasný, předem stanovený postoj a nabídl pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkaly závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků; objektivní a vyvážené informace nezbytné pro vytvoření svobodného názoru diváka nebyly poskytnuty.
30. K náležitostem popisu skutku v rozhodnutí o správním deliktu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl, že musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Uvedeným požadavkům by výrok napadeného rozhodnutí vyhověl, i kdyby v něm nebyla část, která je rozporována žalobkyní. K naplnění skutkové podstaty přestupku, tedy porušení objektivní a vyváženosti vysílání, jak ji interpretuje žalovaná, by totiž stačilo zjištění, že byl pořad odvysílán, aniž by v něm bylo prezentováno vyjádření dotčených stran (tj. stačilo by zjištění, že provozovatel odvysíláním pořadu prezentoval pouze jeden, vybraněný pohled na dotčenou problematiku).
31. Žalovaná se však rozhodla do skutkové věty zařadit spornou část, čímž na sebe uvalila povinnost ji podpořit odůvodněním. Žalobkyně v tomto ohledu správně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, bod 14, dle něž „*[v]e skutkové větě rozhodnutí o přestupku [...] nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě přestupku, a to tak, aby bylo zřejmé, že jde o závěr správního orgánu.*“.

32. Výrok rozhodnutí obsahuje dvě sporné části. První se váže k „jasnému, předem stanovenému postoji“. Druhá se váže k „nabídnutí pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací.“
33. Co se týče první sporné části výroku, podle které pořad představoval „jasný, předem stanovený postoj“, zdejší soud je toho názoru, že tato část výroku je v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna.
34. S touto částí výroku koresponduje několik pasáží odůvodnění. Předně na str. 2 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí: „*Samotná koncepce pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa počítá s tím, že provozovatel, a potažmo moderátor, znají pravdu, kterou posléze přehledně představí divákům. Nikterak se tedy netají tím, že jsou v pořadu prezentována předem zformulovaná stanoviska k rozebíraným informacím či případům: „Jediný publicistický pořad v Česku, kde vám naprosto přehledně vysvětlíme, jak to s těmi kauzami ve skutečnosti je. Srozumitelně vám také sdělíme, kdo je darebák a kdo hrdina.“* (<https://www.barrandov.tv/kauzy-jaromira-soukupa>).“ (toto odůvodnění se pak nachází i na str. 8-9).
35. Dále součástí napadeného rozhodnutí je i analýza dotčeného pořadu (str. 2-5 napadeného rozhodnutí). V této analýze je uvedeno celkem 13 výroků moderátora, které zazněly v pořadu. U každého výroku je uveden krátký komentář žalované, ve kterém se uvádí, proč považuje tento výrok za problematický a zdůrazňuje absenci uvedení informačního zdroje, ze kterého moderátor pořadu čerpal.
36. Na str. 9 napadeného rozhodnutí se pak žalovaná k této analýze vrací: „*Rada však ve skutečnosti u každého výroku či tvrzení jasně a konkrétně uvedla, proč je považuje za problematické [...] A právě z těchto důvodů, kdy moderátor prezentuje pouze jeden vybraný pohled na problematiku působení nadnárodní společnosti v České republice a na státní investiční a dotační politiku, představuje jasný, předem stanovený postoj a nabízí pouze jednostranné interpretace zveřejněných informací, které se týkají závažných politických otázek souvisejících s distribucí veřejných prostředků, je pořad v rozporu se zásadami objektivního a vyváženého informování, tedy se zásadami poskytování informací, které budou věcné, nestranné, nepředpojaté, správné, úplné, přesné.“*
37. Dále na str. 10 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí: „*V daném kontextu je třeba zdůraznit, že Rada nepochybně má právo na prezentaci hodnotových soudů, které jsou vždy logicky zatíženy subjektivním pohledem jejich původce, a které jsou zcela legitimní, pokud je pro diváka transparentní, že se jedná právě o hodnotové soudy nebo komentáře. Problematická je však prezentace skutkových tvrzení, či spíše domnělých skutkových tvrzení, která se neopírají o konkrétní zdroje, jejichž existenci a relevanci by si měl divák možnost ověřit. Pravdivost skutkových tvrzení či korektnost jejich interpretace by vždy v rámci vyváženosti měla mít protistrana právo zpochybnit či dokonce vyvrátit, pokud předloží opomíjená fakta a protiargumenty. K tomu ovšem v daném případě nedošlo.“*
38. Dále na str. 11 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí: „*Divák, který zhlédl uvedený příspěvek, si nemohl na referované téma svobodně utvořit vlastní názor. Informace, které k tématu dostal, byly čistě výběrové a podané v takových souvislostech a konotacích, aby jejich interpretace byla jednoznačná dle záměru moderátora, resp. provozovatele [...] Bylo mu tak upřeno právo na objektivní a vyvážené informace, zaručené zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Navíc se tak stalo v souvislosti s významným společensko-politickým tématem, jelikož příspěvek poukazuje na údajné nebospodárné nakládání s vysokými finančními částkami z veřejných prostředků, či dokonce zneužití těchto prostředků. Jde tedy o natolik celospolečensky závažné téma, že nelze pominout právo diváka získat k němu úplné, nezkrácené, přesné a ověřené informace a rovněž v rámci vyváženosti pohled všech zainteresovaných a relevantních stran.“*
39. Konečně na str. 12-13 napadeného rozhodnutí žalovaná uzavírá: „*[...] došlo k prezentování jednostranného pohledu na probírané téma ze strany jediné osoby moderátora, aniž by byl dán prostor pro oponentní názor, respektive vyjádření strany, která byla v pořadu kritizována [...] [žalobkyně, pozn. zdejšího soudu] tak prezentovala jasný, předem stanovený a předpojatý postoj.“*
40. Ze shora citovaných pasáží odůvodnění je tak naprosto zřejmé, že ona prezentace „jasného, předem stanoveného postoj“ byla žalovanou dovozena z obsahu dotčeného pořadu (resp. z výroků, které moderátor pořadu v jeho průběhu pronášel) a dále pak z absence uvedení zdrojů, ze kterých

moderátor pořadu čerpal, jakož i z absence jakéhokoli oponentního stanoviska (např. subjekty, o nichž pořad kriticky pojednával, nedostaly prostor k vyjádření).

41. Jinými slovy řečeno, z odůvodnění naprosto zřetelně plyne, že moderátor pořadu prezentoval jasný postoj, neboť nedal prostor i dalším možným interpretacím zveřejňovaných informací. Dále pak z odůvodnění plyne, že tento postoj byl předem připravený, neboť moderátor v pořadu nepředkládal naprosto očividně nahodilé informace, nýbrž informace, které si předem připravil a které se rozhodl prezentovat bez uvedení zdroje.
42. Tomuto odůvodnění pak odpovídá i provedené dokazování, kdy ze samotného zhlédnutí pořadu je nepochybně možné zjistit, jaké informace byly v pořadu prezentovány, zdali u nich byl uveden zdroj a zdali dostala osoba, o níž pořad pojednával, prostor k vyjádření. Rovněž je pak ze zhlédnutí pořadu možné zjistit, zdali moderátor nabízel jednu interpretaci předložených informací, či zdali prezentoval jenom jeden jasný postoj.
43. Co se týče druhé sporné části výroku, tj. „*jednostranné interpretace zveřejněných informací*“, zdejší soud je názoru, že i tato část výroku má dostatečnou oporu v provedeném dokazování a je dostatečně odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Ostatně je to patrné již z toho, co právě soud konstatoval k první sporné části výroku. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná vytýká žalobkyni absenci „ozdrojování“ předkládaných tvrzení (str. 10 napadeného rozhodnutí) a neumožnění obhajoby „obviněné strany“ (resp. strany, které se pořad týkal; str. 5 napadeného rozhodnutí), jak již bylo koneckonců konstatováno shora.
44. Z napadeného rozhodnutí je dále zjevné, že „*jednostrannou interpretací zveřejněných informací*“ žalovaná rozumí shora uvedená vytýkána jednání (str. 10-12 napadeného rozhodnutí; viz výše citované pasáže napadeného odůvodnění). Podle žalované tedy žalobkyně pochybila, pokud nedala v pořadu prostor k vyjádření oponentních stanovisek (zejm. subjektů, jichž se pořad týkal), a navíc neuvedla ani jeden zdroj svých informací. Tím totiž prezentovala jasný, předem připravený postoj, jak bylo uvedeno shora, a zároveň poskytla pouze jednostrannou interpretaci předložených informací.
45. Tomuto skutkovému zjištění rovněž odpovídá provedené dokazování, kdy samotným zhlédnutím pořadu je bezpochyby možné posoudit, zdali žalobkyně dala prostor i „protistraně“ (resp. prezentovala různé interpretace předložených informací) a zdali uvedla zdroje informací, které byly v pořadu prezentovány.
46. Není proto pravda, jak tvrdí žalobkyně, že by z odůvodnění nebylo možno dovodit logickou vazbu mezi neuvedením zdrojů informací a závěrem o prezentaci „*jasného, předem stanoveného postoje*“ nebo „*jednostranné interpretace zveřejněných informací*“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak jasné, jaké informace žalovaná považovala za výběrové a proč. Rovněž není pravdivé, že by napadené rozhodnutí pouze ve velmi obecné rovině hodnotilo jednání žalobkyně. Jak bylo uvedeno shora, napadené rozhodnutí obsahuje rozbor celkem 13 výroků, které v pořadu zazněly. Tyto výroky jsou přitom hodnoceny naprosto konkrétně. Tomu odpovídají i výše citované pasáže odůvodnění, které jsou také dostatečně konkrétní a určité.
47. Pokud jde o argumentaci žalobkyně stran té části odůvodnění, která se týká svobodné tvorby názorů diváků, soud v této souvislosti zdůrazňuje, že konstrukt diváka, se kterým žalovaná pracuje, je zjevně konstruktem právním, nikoliv skutkovým. Jinými slovy řečeno, pokud žalovaná ve svém odůvodnění pracovala s divákem jako s představou abstraktního modelu nejvhodnějšího zástupce množiny nehomogenních prvků, nijak tím nepochybila. Tomu rovněž odpovídá i dikce § 31 odst. 2 ZRTV. Požadavek žalobkyně na provádění dokazování „nějakých konkrétních diváků“ či „průměrného diváka“ soud považuje za nepřipadné.
48. Soud tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí obsahuje konkrétní a koherentní úvahy o tom, proč žalobkyně odvysíláním pořadu porušila § 31 odst. 2 ZRTV, přičemž toto odůvodnění odpovídá provedenému dokazování.

2. Ke svobodě projevu, objektivitě a vyváženosti

49. Svoboda projevu je základním politickým právem, které požívá ústavní ochrany vyjádřené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod i mezinárodně právní ochrany vyjádřené zejména v čl. 10 Evropské úmluvy (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 12. 1976, č. 5493/72. *Handyside proti Spojenému království*, bod 49; nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13, bod 33, a ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, bod 27).
50. Rozhlas a televize jsou média takové povahy, která z nich činí mimořádně důležitý nástroj při realizaci svobodné diskuse v demokratické společnosti (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 6. 2012, č. 38433/09, *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, bod 132). Je tomu tak proto, že mají zpravidla daleko bezprostřednější a silnější dopad než tištěná média (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 12. 2004, č. 49017/99, *Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku*, bod 79). Evropský soud pro lidská práva v souvislosti s pluralitou v audiovizuálních médiích dospěl k závěru, že v demokracii je třeba připustit nejrůznější typy pořadů, a to dokonce i takové, které zpochybňují aktuální způsob organizace státu, za předpokladu, že nepoškozují demokracii samotnou (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 9. 2009, č. 13936/02, *Manole a další proti Moldavsku*, bod 95). Na druhé straně však platí, že „v tak citlivém sektoru, jakým jsou audiovizuální média, má stát kromě negativní povinnosti nezasahovat také pozitivní závazek zajistit vhodný legislativní a správní rámec, který účinně garantuje pluralismus“ (výše citovaný rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, bod 134). Pluralismem, který je stát v audiovizuálních médiích povinen garantovat, se rozumí zejména „rozmanitost programového obsahu jako celku, která odráží natolik, nakolik to je možné, pestrost názorů, s nimiž se lze setkat ve společnosti, na niž je program zaměřený“ (tamtéž, bod 130). Též Ústavní soud trvá na tom, že svoboda projevu realizovaná prostřednictvím pořadů vysílaných v audiovizuálních médiích požívá široké ochrany (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05).
51. Zcela stěžejním pro posuzování otázky objektivity a vyváženosti je dále nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4035/14. Ústavní soud konstatoval, že požadavek objektivity lze uplatňovat i k naplnění obecného cíle naplnění nezbytných požadavků pro vedení informované, demokratické diskuse o věcech veřejného zájmu. Z tohoto důvodu by byl veřejnoprávní zásah namísto, pokud by bylo prokázáno, že informace prezentované ve vysílání nebyly pravdivé, byly vytržené z kontextu nebo jinak zdeformované, bylo manipulováno s názory respondentů reportáže, či že dotčená osoba nedostala prostor k vyjádření.
52. Výše uvedené závěry jsou rovněž zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010 - 71, je uvedeno: „Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení.“ Tuto úvahu převzal též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 36/2012-24, na něž odkazovala žalobkyně.
53. Specificky k otázce objektivity a vyváženosti publicistických pořadů uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 36/2012-24: „[...] je úkolem zpravodajství pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události, kdežto účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak získávat, přesvědčovat a vybízet. Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, teprve cílem publicistiky je veřejné mínění ovlivňovat. Objektivita je základním požadavkem kladeným na zpravodajství, které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře. Ústřední charakteristikou takového postupu je ověřování pravdivosti výpovědi. Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje správnost (přesnost), transparentnost (uvádění pramenů) a věcnost (absence vlastních hodnocení). Neryvážeností je pak skrytá forma stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Zásada vyváženosti tak spočívá v požadavku na rovnoměrné zastoupení politických

alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství. Důraz na důsledné dodržování zásad objektivit a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než v případě pořadů publicistických. Minimálně aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Míra tolerance vůči případným probřeškům proti zákonem postulovaným zásadám objektivit a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický či o zpravodajskou relaci.“

54. Na základě výše uvedených východisek vytyčených judikaturou vrcholných soudů zdejší soud přistoupil k posouzení nyní projednávané věci.
55. Žalobkyně tvrdila, že žalovaná porušila zákon, když při zkoumání naplnění kritéria objektivit podle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání vůbec nezkoumala přesnost prezentovaných informací, ale omezila se jen na posouzení toho, zda dala žalobkyně dotčeným osobám prostor k vyjádření a zda uvedla zdroje informací, které byly v pořadu prezentovány.
56. Rozhodla-li se žalovaná žalobkyni za odvysílaný pořad pokutovat s odkazem na ochranu práva diváků, aby jim v audiovizuálních médiích byly informace předkládány objektivně a vyváženě, respektive kvůli obecnému zájmu na tom, aby na základě poskytovaných informací bylo možné utvořit si o věci svobodný názor, neměla se omezovat pouze na posouzení, zda v pořadu dostaly prostor k vyjádření osoby, o nichž bylo referováno nebo zdali byly uvedeny zdroje, ze kterých byly čerpány informace. Jak totiž vyplývá z výše uvedené judikatury, pro zjištění, zda žalobkyně skutková tvrzení v pořadu prezentovala objektivním způsobem, na základě kterého si divák může udělat na věc názor, je primárně důležité, zda skutková tvrzení, která v pořadu zazněla, nebyla zjevně lživá, překroucená, prezentovaná v zavádějícím kontextu, nedostatečně oddělená od hodnotících soudů, případně nedostatečně podepřená odkazy na zdroje. Tímto směrem žalovanou při posuzování objektivit opakovaně vede Ústavní soud i Nejvyšší správní soud, a to dokonce i v rozsudku č. j. 3 As 6/2010-71, na který žalovaná sice v napadeném rozhodnutí odkazovala, ale dále s jeho závěry nijak nepracovala.
57. Navzdory tomu, že z judikatury vrcholných soudů, již si byla žalovaná vědoma, jednoznačně vyplývá, že pojem objektivit se vztahuje i k přesnosti prezentovaných informací a jejich kontextu, žalovaná tento aspekt věci explicitně odmítla zkoumat; uvedla dokonce, že takové zkoumání přesahuje její možnosti a kompetenci. Přístup, kdy žalovaná svou roli při hodnocení objektivit vysílání redukuje na pouhé mechanické posuzování, zda byl v konkrétním pořadu dán prostor k vyjádření všem osobám, o nichž bylo referováno, nebo zda byly v pořadu uvedeny zdroje informací, však není s ohledem na vývoj judikatury dostačující.
58. Otázku, zda žalobkyně porušila svoji povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné utváření názorů totiž nelze komplexně posoudit při naprosté absenci zjišťování, zda prezentované skutečnosti byly přesné, nebo nikoliv. Například v nyní projednávané věci v pořadu zazněla tvrzení, jejichž pravdivost bylo možno celkem jednoznačně prokázat nebo vyvrátit; zejména se jednalo o otázku, zda ŠKODA AUTO a. s. měla skutečně v roce 2017 čistý zisk 32 mld. Kč, zda skutečně stát podpořil společnost ŠKODA AUTO a. s. částkou 4,6 mld. Kč, zda skutečně vláda slíbila na „silnice a další věci pro Škodovku“ částku 5,6 mld. Kč atp. Žalovaná pochybila, když se přesností prezentovaných informací zcela odmítla zabývat. Měla vyjít výše citované judikatury a zkoumat pravdivost prezentovaných informací, kontext, v němž jsou informace prezentovány a jejich výběr. Pokud z napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda informace podávané žalobkyní v posuzovaném pořadu byly lživé, prezentované v zavádějícím kontextu, účelově vybrané, nebo založené na manipulaci s postoji osob, jichž se informace týkají, není odůvodněný závěr, že žalobkyně porušila povinnost objektivit a vyváženosti vysílání. Posouzení uvedených kritérií přitom musí být provedeno konkrétně, ve vztahu k projednávané věci a s podkladem v provedeném dokazování; nemůže být založeno na pouhých nekonkrétních dojmech žalované.
59. Bezkontextový požadavek, aby byl dán všem dotčeným osobám prostor k vyjádření v každém pořadu, kde se o nich referuje, k naplnění objektivit vysílání bez dalšího vést nemusí. V tomto

ohledu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 19/2007-56, který se týkal případu, v němž provozovatel vysílání tvrdil, že požadavek objektivitě dodržel právě tím, že dal prostor k vyjádření všem dotčeným osobám. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že k naplnění objektivitě nepostačuje, pokud je ve vysílání dán prostor k vyjádření všem dotčeným subjektům, ale rozpory mezi jejich vyjádřeními nejsou žádným způsobem reflektovány. V nyní projednávané věci ovšem žalovaná požadavek objektivitě vykládala právě způsobem, který Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku odmítl, protože bez ohledu na další okolnosti trvala pouze na tom, aby byl dotčeným subjektům dán prostor k vyjádření.

60. Za těchto okolností, kdy se žalovaná odmítla zabývat komponentou objektivitě zvanou správnost (přesnost), ač ji k tomu nabádá judikatura vrcholných soudů, nezbývá, než aby zdejší soud z tohoto důvodu konstatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.

3. *K odůvodnění výše uložené sankce*

61. Za situace, kdy soud závěr žalované, že se žalobkyně dopustila přestupku, vyhodnotil prozatím jako nezákonný, resp. předčasný, již není namístě posuzovat žalobní argumentaci týkající se výše uložené pokuty, neboť tato otázka je toliko akcesorická k otázce spáchání přestupku. Nicméně z instruktivních důvodů a pro případné potřeby dalšího řízení pokládá soud za vhodné, aby se vyjádřil i k dílčím pochybením v odůvodnění uložené sankce, které shledal.
62. Pokud žalovaná opřela odůvodnění uložené sankce *inter alia* o sledovanost dotčeného pořadu, musí tomu odpovídat i shromážděné podklady, přičemž se nelze spokojit toliko s obecnou a nic neříkajícím tvrzením, podle kterého je „[...] Radě známo, že program Televize Barrandov, jehož provozovatelem je společnost Barrandov Televizní Studio a. s., dosahuje, v porovnání s ostatními celoplošnými plnoformátovými programy, nižších hodnot sledovanosti a není na mediálním trhu dominantním či významněji úspěšným.“ (str. 13 napadeného rozhodnutí). Takováto úvaha je obecná a navíc nemá oporu ve správním spisu, ve kterém se nenachází informace o sledovanosti dotčeného programu žalobkyně (správní orgán samozřejmě může vycházet ze skutečností, které jsou mu známy z jeho vlastní činnosti, avšak takové poznatky podléhají režimu jako kterékoli jiné podklady pro rozhodnutí, tj. musejí být např. zachyceny ve správním spisu, musí být umožněno účastníku řízení se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim atd.).
63. Ostatní žalobní námítky brojící proti odůvodnění výše pokuty pokládá soud za mylné. Pokud jde o tvrzené porušení zákazu dvojího přičítání, jež žalobkyně spatřuje v tom, že přítěžující okolnost žalovaná shledává ve skutečnosti, že je žalobkyně provozovatelem vysílání, musí soud konstatovat, že žalobkyně dezinterpretuje rozhodnutí žalované. Ta totiž nespátřuje přítěžující okolnost v této skutečnosti, ale v tom, že žalobkyně dotčený pořad sama vyrobila (tj. že přestupek nebyl spáchán „jen“ od vysílání pořadu vyrobeným jiným subjektem). Žalobkyni nelze přisvědčit ani v názoru, že v případě právnické osoby nelze vůbec zavinění posuzovat. Jak vyplývá z § 20 odst. 1 přestupkového zákona, zavinění právnické osoby a jeho forma se odvíjí od zavinění fyzické osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 8 Tdo 627/2015-43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017-45). Přestupek podle § 60 odst. 1 písm. b) ZRTV, za nějž byla žalobkyni uložena pokuta, je sice založen na objektivní odpovědnosti s korektivem obecného liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona, a tedy k naplnění jeho skutkové podstaty není třeba zavinění prokazovat. Zavinění žalobkyně však není pojmově vyloučeno jen proto, že je právnickou osobou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. Soud uvážil, že žaloba je důvodná a proto výrokem I. napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
65. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byla plně úspěšná žalobkyně. Její náklady tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za tři úkony právní služby v plné výši podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a účast na ústním jednání, a za jeden úkon právní služby v poloviční výši podle § 11 odst. 2 písm. f), tedy účast na jednání, při kterém došlo k vyhlášení rozsudku. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Ocenění úkonů právní služby tak činí $(3 \times 3 100) + (1 \times 1 550)$, tj. celkem 10 850 Kč. Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1 200$). Odměna advokáta tak činí 12 050 Kč. S ohledem na to, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá sazbě této daně, tj. 21 % z odměny za zastupování (21 % z 12 050 je 2 530,50). Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 17 580,50 Kč ($3 000 + 12 050 + 2 530,50$).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu